

กดมา

แปลไปแล้วกว่า 10 ภาษา ขายต่อเนื่อง 30 ปี

ฉบับปรับปรุง

พิมพ์ครั้งที่ 5

5

คุณคางคก ไปพบนักจิตบำบัด

Counselling for Toads
A Psychological Adventure

Robert de Board เขียน อรดา ลีลานุช แปล

แพทย์หญิงปราณี ปวีณนา คำนิยม

Ride the Waves of Change

คุณकाจกก ไปพบนักจิตบำบัด

Counselling for Toads
A Psychological Adventure

Robert de Board เขียน อรดา ลีลานุช แปล

nami

คำนำนิยม

ก่อนที่จะหยิบหนังสือเล่มนี้ขึ้นมาอ่าน หมอคาดเดาว่า เนื้อเรื่องน่าจะเป็นการผจญภัย มิตรภาพ ตามชนบทแนววรรณกรรมเยาวชนที่พอจะคาดเดาทางได้ แต่เมื่อได้เริ่มต้นอ่านแล้วกลับวางไม่ลง ทั้งที่เนื้อหาเป็นการทำจิตบำบัดให้กับคนที่เป็นโรคซึมเศร้าที่ฟังผิวเผินแล้วออกจะน่าเบื่อด้วยซ้ำ ด้วยเทคนิคการเล่าเรื่องแบบนิทานที่สอดแทรกความเป็นวิชาการ เช่น ลักษณะอาการของคนที่เป็นโรคซึมเศร้าผ่าน "คุณคางคก" กระบวนการทำจิตบำบัดของ "คุณนกกระสา" ความคิดความรู้สึกและวิธีการของคนรอบข้างอย่างหนู ตัวตุน และแบดเจอร์ที่อยากจะช่วยให้ผู้ป่วยอาการดีขึ้น ทำให้คนอ่านอยากที่จะติดตามไปจนถึงตอนจบว่าสุดท้ายแล้วคุณคางคกจะเป็นอย่างไร

สำหรับ "การทำจิตบำบัด" คนทั่วไปมักนึกถึงภาพการรักษาด้วยการพูดคุยที่ผู้เข้ารับการบำบัดนอนบนเตียงแล้วพูดสิ่งต่าง ๆ ในใจ นักบำบัดมีท่าทีเฉยชานั่งจดบันทึก นาน ๆ ครั้งจะพูดประโยคบางอย่างออกมา สิ่งที่คุณสงสัยมากที่สุดคือ เพียงแค่การพูดคุยจะเปลี่ยนแปลงอะไรได้ แต่หนังสือเล่มนี้ทำให้ผู้อ่านได้เรียนรู้ทำความเข้าใจเรื่อง "กระบวนการทำจิตบำบัด" เสียใหม่ เสมือนอยู่ในเหตุการณ์บำบัดจริงผ่านตัวละคร "คุณคางคก" และ "คุณนกกระสา" คำถามของนักจิตบำบัดระหว่างการพูดคุยกับคุณคางคก เป็นการเดินทาง

สำรวจจิตใจเพื่อหาเหตุผลที่นำไปที่ทำให้คุณคงคเป็นเขาในวันนี้ และทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงตลอดเส้นทางการบำบัดจนคุณคงคหายจากอาการซึมเศร้า ค้นพบตัวเองในเวอร์ชันใหม่ที่ดีกว่าเดิม และมีแผนที่เส้นทางชีวิตในอนาคตว่าจะเดินต่ออย่างไร หมอคิดว่าคนที่ตอบคำถามของคุณคงคสาไมใช่แค่คุณคงค แต่กลับเป็นผู้อ่านเองที่หวนกลับมาคิดว่าเราจะตอบคำถามนี้อย่างไร เพราะหมอเองก็ใช้เวลาในการอ่านอยู่นานเพื่อหาคำตอบเหล่านี้เช่นเดียวกัน

สิ่งที่ได้จากการอ่านนอกจากความสนุกและความรู้ เมื่ออ่านหนังสือเรื่องนี้จนจบคนอ่านเองน่าจะเข้าใจตัวเองมากขึ้น เกิดการเปลี่ยนแปลงทางความคิดและการเติบโตด้านจิตใจไม่มากนักน้อย

หมอแมวน้ำเล่าเรื่อง
แพทย์หญิงปราณี ปวีณชนา
จิตแพทย์เด็กและวัยรุ่น

คำนำสำนักพิมพ์

การหยิบยกเอาตัวละครคางคกอันโด่งดังจากหนังสือเรื่อง The Wind in the Willows มาสะท้อนปัญหาของผู้ป่วยโรคซึมเศร้าถือเป็นความชาญฉลาดอย่างยิ่งของโรเบิร์ต เดอ บอร์ด เพราะเรื่องเล่าของผองสัตว์ที่ยื่นมือช่วยเหลือกันอย่างเป็นมิตรทำให้ผู้อ่านเปิดใจเรียนรู้กระบวนการทำจิตบำบัดได้ง่ายกว่าการอ่านตำราจิตวิทยาโดยตรง และทำให้หนังสือเล่มนี้อ่านได้หลายระดับ น่าสนใจสำหรับผู้อ่านทุกช่วงวัย

เรื่องราวทั้งหมดนี้กลั่นกรองจากประสบการณ์ของนักเขียนที่ได้ให้คำปรึกษาผู้ที่ป่วยเป็นโรคซึมเศร้ามาเป็นระยะเวลานาน เมื่อผนวกเข้ากับเหตุการณ์ชวนลุ้นของคุณคางคกที่ต้องต่อสู้กับอารมณ์และปมในอดีตของตัวเอง ผู้อ่านก็เหมือนกับถูกสะกดให้ติดตามกระบวนการทำจิตบำบัดทั้ง 10 ครั้งระหว่างนกระสากับคางคก และได้เรียนรู้การวิเคราะห์ความรู้สึกและการพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ไปอย่างเพลิดเพลิน

สิ่งสำคัญนอกเหนือจากการเรียนรู้เรื่องราวของคางคกก็คือ ผู้อ่านจะได้เรียนรู้เกี่ยวกับตนเองและได้พบว่าอันที่จริงพวกเราล้วนมี "เด็กดี" และ "ผู้ใหญ่" อยู่ในจิตใจ และระหว่างทางเดินของชีวิต

เราต่างเคยเผชิญอารมณ์อันหลากหลายและต้องเผชิญกับดักทางความรู้สึกที่เข้ามาถาโถม บางครั้งเราก็หลุดออกจากสภาวะนั้นได้โดยง่าย แต่หลายครั้งคลื่นอารมณ์อาจทำให้เราจมดิ่งได้เช่นกัน ดังนั้นภาพสะท้อนของคุณคงจะทำให้เราได้ตระหนักว่าเมื่อใดที่ตกอยู่ในสภาวะหดหู่จนถึงขั้นที่หมดความสนใจในการใช้ชีวิต การเดินเข้าไปรับคำปรึกษาจากผู้เชี่ยวชาญและยอมรับความช่วยเหลือจากคนใกล้ชิดที่หวังดีจะช่วยโอบอุ้มตัวเราออกจากหลุมพรางทางอารมณ์ได้

สำนักพิมพ์นานมีบุ๊คส์ขอส่งมอบความปรารถนาดีมายังผู้อ่านทุกท่านผ่านหนังสือ *คุณคงจะไปพบนักจิตบำบัด* หวังเป็นอย่างยิ่งว่าเรื่องราวของคุณคงจะเป็นเพื่อนร่วมทางที่ดีของทุกท่านทั้งในยามที่ท่านสุขสบายดีและในยามที่ท่านต้องเดินทางเข้าสู่การผจญภัยทางจิตวิทยา

สารบัญ

1. ตัวต๋นพคangkในสภาพที่ย่ำแย่	11
2. เมื่อมีเพื่อนเช่นนี้...	19
3. คangkพบกับนักจิตบำบัดครั้งแรก	27
4. ทำไมคangkจึงรู้สึกซึมเศร้ามากขนาดนี้	37
5. การพบกันครั้งต่อมา	53
6. คangkสำรวจวัยเด็กของตัวเอง	69
7. คangkพบกับเด็กหัวดี	89
8. การมาเยือนโดยไม่ได้นัดหมายของแบดเจอร์	101
9. หลังจากการมาเยือนของแบดเจอร์	111
10. อาหารกลางวันที่บ้านของหนู	129
11. คangkพบกับสภาวะแบบผู้ใหญ่	141
12. เรื่องราวที่แท้จริงของคangkที่ชื่อทีโอฟิลัส	157
13. การสร้างโลกที่ตัวเองเคยชินของคangkอย่างต่อเนื่อง	175
14. การเล่นเกมหรือการที่ผู้ชนะสูญเสียทุกสิ่ง	193
15. การรับคำปรึกษาครั้งสุดท้าย	209
16. การจากลาและการเริ่มต้นใหม่	227

1

ตัวตุ่นพบคางคก
ในสภาพที่ย่ำแย่

บริเวณริมฝั่งแม่น้ำสภาพอากาศกำลังเปลี่ยนแปลงไป ในบรรยากาศมีบางสิ่งที่ดูเหมือนเป็นลางร้ายซึ่งไม่เคยปรากฏมาก่อน เมฆพายุสีดำลอยนำกล้วอยู่เหนือทุ่งหญ้า นกสองสามตัวโฉบบินไปมาอย่างไร้จุดหมายตามแนวพุ่มไม้ พร้อมกับร้องเพลงซึ่งเป็นท่วงทำนองที่พวกมันดูเหมือนจำแทบไม่ได้ กระทั่งพวกเป็ดที่มักทะเลาะกันและร้องเอะอะคล้ายจะถูกรบกวนและเย้ยหยัน ก็เบียดซุกกันอยู่ในกอต้นกกและเลือกที่จะไม่สนใจอะไรเลยนอกจากการรุกรานอันน่าตกใจนี้ มีเพียงแม่น้ำที่ไหลไปเรื่อย ๆ แม่น้ำมีตมิดและคดเคี้ยวเปลี่ยนแปลงตลอดเวลาเหมือนเช่นเคย มันสร้างเขตแดนให้สัตว์บางชนิด เป็นถนนสายหลักให้กับสัตว์ชนิดอื่น ๆ และเต็มไปด้วยพลังอำนาจที่ถูกกดไว้ ซึ่งจะเป็นอันตรายก็ต่อเมื่อมันไม่ได้รับความสนใจเท่านั้น

ในสภาพอากาศอันกดดันนี้ ตัวตุนัดตลิ่งใจออกไปข้างนอกถ้าให้พูดตามตรง เขากำลังรู้สึกหงุดหงิดเล็กน้อยหรืออาจจะเบื่อหน่ายด้วยซ้ำที่ต้องอาศัยอยู่กับหนู แม้กระทั่งตอนที่คิดเช่นนี้เขาก็รู้สึกผิด ไม่ใช่หนูหรือคนที่มาเป็นเพื่อนกับตัวตุนพาเขาออกจากบ้านหลังเก่าน่าเบื่อ และแนะนำให้เขารู้จักมิตรสหายผู้ร่าเริงทั้งหลาย ทุกตัวเป็นเพื่อนที่ดีเสียด้วย ซ้ำยังผจญภัยไปด้วยกันอย่างสนุกสนาน! ทั้งล่องเรือไปตามแม่น้ำ พบปะกับแบดเจอร์ ร่วมกองคาราวานกับคางคก และสุดท้ายก็เล่นบวทวิบุรุษด้วยการช่วยกันปกป้องคฤหาสน์คางคกจากสัตว์ป่า

ถึงกระนั้น...ตัวตุ่นพบว่ามันยากจะอธิบายให้ชัดเจนว่าเขา กำลังรู้สึกอย่างไร แต่มันก็เป็นเพราะตัวเขาเองนั่นแหละ มันเป็น เช่นนั้นจริงๆ เขารู้สึกว่าเป็นตัวของตัวเองแทบไม่ได้ เพราะเขา ยืนอยู่ใต้เงาของหนูตลอดเวลา ถ้าพวกเขาออกไปส่องเรือ หนูมัก บอกว่าเขาทำไม่ถูก เช่น หนูไม่พายผิดวิธี และเมื่อจอดเรือ หนู จะตรวจสอบว่าตัวตุ่นมัดเชือกไว้แน่นหนาหรือเปล่า ก่อนจะพัน เชือกรอบเสาอีกรอบเสมอ

ถ้าพวกเขาหลงทาง หนูก็นำทิศทางเสมอ เช่นเดียวกับที่เขา ทำตอนช่วยชีวิตตัวตุ่นท่ามกลางพายุหิมะในป่าใหญ่ หรือในตอน นั้นที่พวกเขาออกไปเดินเล่นไกลๆ แล้วบังเอิญเจอบ้านเก่าของ ตัวตุ่น ตัวตุ่นจึงมีอารมณ์อ่อนไหวเป็นธรรมดา และก็เป็นที่หนูผู้มาก ความสามารถที่ควบคุมสถานการณ์ไว้ได้อีกครั้ง เขาสั่งให้พวกหนู ที่อยู่ในทุ่งหญ้าออกไปซื้ออาหารกับเครื่องมือและจัดเตรียมค่าคืน อันแสนวิเศษ

ปัญหาก็คือหนูจะมีความสามารถมากกว่าเขาจริงๆ นั่นแหละ หนูพายเรือเก่งกว่า รู้วิธีผูกปมและเงื่อนมากกว่า (เขาผูกเงื่อนจากบาทได้ด้วยซ้ำ) ทั้งยังดูแลใส่ใจตัวตุ่นจริงๆ แม้จะได้รับมิตรภาพและน้ำใจเช่นนี้ ตัวตุ่นก็ยังรู้สึกไม่พอใจ เขาหวังว่าหนูจะไม่มีความสามารถมากมายขนาดนั้น และอยากให้เพื่อนปล่อยให้เขาลองทำสิ่งต่างๆ ในแบบของเขาดูบ้างถึงแม้ มันจะผิดก็ตาม แน่นอนว่าสิ่งนี้เคยเกิดขึ้นมาก่อน อย่างครั้งแรก

ที่เขาขึ้นเรือของหนูแล้วคว้าไม้พาย เขาก็ทำเรือล่มอย่างเสียง
ไม่ได้ หนูช่วยชีวิตเขาไว้โดยมองว่ามันเป็นเรื่องตลกมาก แต่ตัวตุน
กลับคิดว่า "ถ้าฉันได้ยินหนูเล่าเรื่องนี้ตอนกินอาหารเย็นอีก ฉันจะ
ไว้วางใจให้ดู!"

ตัวตุนคิดถึงเรื่องเหล่านี้ระหว่างที่สวมเสื้อและหมวกกันฝน
เขาบอกหนูว่า "ฉันว่าจะแวะไปคุยกับคางคกสักหน่อย เราไม่ได้
เจอเขาตั้งนานแล้ว และการเดินเล่นก็น่าจะดีสำหรับฉันด้วย" หนู
กำลังพิมพ์บทกวีกับตัวเองพลางหาคำที่คล้องจองกับคำว่า 'ฟองฟู'
โดยแทบไม่เงยหน้าขึ้นมาเลย แต่เมื่อตัวตุนกำลังจะออกพ้นประตู
ก็ตะโกนขึ้นมาทันทีว่า "ระวังหน่อยล่ะตัวตุน คิดถึงเรื่องที่เกิดขึ้น
ตอนที่นายออกไปตามลำพังคราวก่อนด้วยนะ!" แ่น่ะ หนูกำลังพูด
ถึงตอนที่ตัวตุนหลงทางในป่าใหญ่แล้วเขาช่วยชีวิตตัวตุนไว้ ตัวตุน
โกรธมากและกระซิบเรียกอีกฝ่ายด้วยถ้อยคำไม่น่าฟังหลายคำ แต่
ตอบเพื่อนเสียงดังว่า "ขอบใจมากหนู ฉันจะระวังตัว" ตามด้วย
"เจ้าหนูเง่าตาเหล่" ที่เบาแทบไม่ได้ยิน ซึ่งหนูก็ไม่ได้ยินและไม่
ควรจะได้ยินด้วย แต่มันทำให้ตัวตุนรู้สึกดีขึ้นบ้าง

ด้วยสภาพจิตใจเช่นนี้ ตัวตุนเดินไปยังคฤหาสน์คางคกโดย
แทบไม่ตอบกลับคำทักทายอันนอบน้อมของพวกกระต่ายที่เขาพบ
ระหว่างทางเลย เขารู้ว่าตัวเองได้รับความเคารพนับถือจากกระต่าย
ตั้งแต่มาถึงริมแม่น้ำ และไม่มีใครเรียกค่าผ่านทางจากตัวตุนอย่างที่
พวกเขาเคยทำ ลองกลั๊กลั๊! เขาแค่จินตนาการไปเองหรือเปล่านะ

ว่าได้ยินกระต่ายตัวหนึ่งพูดจาก่อนข้างขัดหูว่า "แปลกจัง เราไม่ค่อยเห็นตัวตุ่นมาตัวเดียว"

ในสภาพจิตใจอันเป็นทุกข์นี้ เขาพบว่าตัวเองกำลังเดินอยู่บนถนนที่นำไปสู่คฤหาสน์คางคก คฤหาสน์คางคกน่าประทับใจมากและมันก็เป็นความจริง ที่นี้เพิ่งได้รับการกล่าวขานในนิตยสารท้องถิ่นที่พิมพ์ด้วยกระดาษมันวาวว่าเป็น 'ที่พำนักของสุภาพบุรุษ' ซึ่งได้ประโยชน์จากตำแหน่งที่ตั้งอันเงียบสงบริมแม่น้ำ ทั้งยังเพลิดเพลินกับทิวทัศน์ของป่าใหญ่และทัศนียภาพที่ไกลกว่านั้นได้ ทั้งหมดนี้ล้อมรอบไปด้วยสวนที่กว้างขวางและโตเต็มที รวมถึงคอกม้าและอาคารอื่น ๆ' ไม่ต้องสงสัยเลยว่าคางคกภูมิใจมากแค่ไหน

แต่เมื่อตัวตุ่นเดินขึ้นไปบนถนนหน้าบ้าน เขาก็ตกใจที่เห็นว่าทุกอย่างดูทรุดโทรมมาก รั้วต้นไม้ไม่ได้รับการตัดแต่ง กอหญ้าเลื้อยเต็มไปด้วยวัชพืช สนามหญ้าถูกปกคลุมด้วยใบไม้ สถานที่โดยรวมดูรกร้างและขาดการเอาใจใส่ กระทั่งตัวคฤหาสน์เองก็ดูน่ากลัวไม่น่าเข้าใกล้ กำแพงสีขาวซึ่งเคยเปล่งประกายในแสงอาทิตย์ดูหม่นหมองซ้ำยังแตกเป็นแผ่น ๆ ไม้เลื้อยและกอหญ้าเลื้อยที่เคยนำสีสันและความมีชีวิตชีวาเข้าสู่กำแพงกำลังแห้งตาย ทั้งหมดห้อยลงมาราวกับเชือกสีดำ หน้าต่างที่เคยใสเป็นเงาแวบอยู่เสมอดูจะสะท้อนเพียงสภาพอากาศอันมืดครึ้มและเศร้าหมอง นั่นยิ่งทำให้บรรยากาศดูน่ากลัวหนักขึ้นอีก ตัวตุ่นสั่นไปทั้งตัว

เมื่อكدกริ่งเขาได้ยินเสียงกริ่งดั่งก้องอยู่ในบ้าน ไม่มีเสียงตอบรับใด ๆ ตัวตุ่นจึงกดกริ่งเป็นครั้งที่ 2 กริ่งดั่งอีกครั้งแต่ก็ไม่เป็นผล "โอ แยมจริง" ตัวตุ่นคิด "ฉันน่าจะเดาได้ว่าคางคกกำลังเล่นสนุกอยู่ เขาอาจจะเล่นบิลเลียดอยู่ที่สโมสรของเขาก็ได้" มันเป็นเกมที่คางคกเก่งกาจเป็นพิเศษ ตัวตุ่นยังไม่อยากกลับจึงเดินไปรอบ ๆ บ้าน ผ่านสวนครัวที่มีกำแพงล้อมรอบจนมาถึงประตูหลัง เขามองผ่านหน้าต่างห้องครัวเข้าไปเพื่อดูข้างใน ห้องนั้นไม่มีใครอยู่ แม้จะมีร่องรอยการจุดเตาก่อนหน้านี้ก็ตาม เขารู้จักห้องนี้เป็นอย่างดี มันตกแต่งด้วยเก้าอี้เก่า ๆ แสนสบายที่เขากับคางคกเคยนั่งและเปล็ดเปล็นกับกาแฟร้อนหลายแก้วในช่วงฤดูหนาว แต่แล้วเขาก็เห็นเสื้อผ้าเก่า ๆ กองโตบนเก้าอี้และทันใดนั้นเสื้อผ้าก็เริ่มขยับ! ตัวตุ่นซึ่งเป็นสัตว์ขี้กลัวกำลังจะวิ่งออกไปในสวนอยู่แล้วเมื่อเสื้อผ้าร่วงลงมาและเผยให้เห็น...คางคก! ตัวตุ่นดิ่งประตูหลังและประหลาดใจที่พบว่ามันเปิดออก ในห้องนั้นคือคางคกที่เศร้าที่สุดเท่าที่เขาเคยเห็น ดวงตาที่โตอยู่เสมอของคางคกตอนนี้หรีปรี้อและหมองคล้ำ เสื้อสเวตเตอร์คริกเกตที่เขาใส่อยู่บ้านเป็นประจำเปรอะคราบอาหารไปทั่ว ส่วนกางเกงยาวคลุมเข่าที่ปกติแล้วสะอาดอยู่เสมอและมักจะสวมในความยาวที่พอเหมาะตอนนี้ดูเหมือนกระสอบมันฝรั่ง 2 ใบที่ห้อยลงมาจากเอว

"สวัสดี" เจ้าของบ้านทัก "ขอโทษด้วยที่บ้านรก แต่ระยะนี้
ฉันรู้สึกไม่ค่อยสบายเท่าไร" เมื่อพูดจบคางคกก็ร้องไห้โฮออกมา

2

เมื่อมีเพื่อนเช่นนี้...

เมื่อตัวตุนเดินกลับจากคฤหาสน์คางคกในวันนั้น จิตใจของเขาสับสน วุ่นวาย คางคกผู้เป็นสัตว์ที่น่าตื่นเต้นและตื่นเต้นได้ง่ายทำให้ตัวเองอยู่ในสภาพที่น่าสับสนเช่นนั้นได้อย่างไร

ตัวตุนหวนคิดถึงช่วงเวลามากมายที่เขาได้อยู่กับคางคกตลอดหลายปีที่ผ่านมา ไม่ว่าจะทำอะไรคางคกจะแต่งตัวดีมากจนโดนล้อเสมอ ตัวตุนจำได้ดีเป็นพิเศษว่าเพื่อนของเขาหลงใหลรถยนต์คันใหญ่ๆ เขามักแต่งตัวให้เข้ากับรถ เสื้อโอเวอร์โค้ตลายสกอตตัวใหญ่กับผ้าคลุมไหล่ เสื้อโค้ตหลวม ๆ ซึ่งตัดเย็บด้วยผ้าลินินทั้งตัว หมวกแก๊ปเข้าชุดกันที่ใส่กลับหน้ากลับหลัง แว่นตากันลม และทั้งหมดนี้ก็สมบูรณ์แบบได้ด้วยถุงมือหนังสีเหลืองขนาดใหญ่

ในตอนนั้นแบดเจอร์ไม่ชอบการแต่งกายของคางคก บอกว่าเขาดูเหมือนมนุษย์ และไม่มีสัตว์ที่น่าเคารพตัวไหนหรอกที่อยากให้ใครเห็นว่าอยู่กับเขา แต่แบดเจอร์คิดผิด ตัวตุนคิดว่าเขาดูเท่สุดๆ ทั้งยังเปรียบเทียบกับเสื้อคลุมสีดำหม่น ๆ ที่ตัวเองใส่เป็นประจำกับเสื้อผ้าแสนสดใสของคางคกด้วย

ตัวตุนตระหนักได้ว่าการปรากฏตัวที่ไม่เรียบร้อยของคางคกแสดงให้เห็นการเปลี่ยนแปลงอย่างรุนแรงภายในจิตใจของเขา การแต่งตัวอย่างโก้เก๋และบางครั้งก็มากเกินไปก่อนหน้านี้เป็นตัวแทนที่แสดงถึง*ความกระตือรือร้น* และ*ความมีชีวิตชีวา* ของสัตว์ตัวหนึ่ง การกระโดดโลดเต้นรวมถึงการคุ้ยโว่ไ้อวดนั้น

ถูกนำเสนออย่างสมบูรณ์แบบด้วยแจ็กเก็ตผ้าทอสีทึบ กางเกงยาวคลุมเข้าพอเหมาะ และหูกระต่ายสีชมพูของสโมสรีแอนเดอร์ช่วยทำให้ทั้งหมดนี้ดูน่าสนใจ ดังนั้นการที่เขาไม่อาบน้ำ ไม่แต่งตัว แดงใส่เสื้อสเวตเตอร์ที่เศษอาหารเประติดจนแข็งนั้นบ่งบอกถึงสภาวะทางอารมณ์ของคางคกว่าอย่างไรละ และถ้าตัวตุ่นกล้ายอมรับ คางคกซึ่งใช้โคโลญจน์ขึ้นดีอยู่เสมอตอนนี้มีกลิ่นตุ ๆ แล้ว

หลังอาหารค่ำในคืนนั้น หนูกับตัวตุ่นนั่งอยู่หน้ากองไฟที่ลุกโชนทำนิ้วเท้าของตัวเองให้อบอุ่นพลางจิบเหล้าหวานร้อน ๆ ในแก้วแน่นอนว่าตัวตุ่นเล่าทุกอย่างเกี่ยวกับคางคกให้หนูฟัง เล่าว่าเขาไปพบคางคกได้อย่างไร ตั้งแต่นั้นสองสหายก็ไม่ได้คุยเรื่องอื่นกันเลย มีการพูดคุยทำนองว่า "ให้ตายสิ" "เราจะทำอะไรได้บ้าง" และ "มันเกิดจากอะไรกัน" อยู่หลายครั้ง บทสนทนาของพวกเขาค่อย ๆ หยุตลงเมื่อแต่ละตัวต่างนั่งจ้องกองไฟแล้วจมอยู่กับความคิดของตัวเอง

ในที่สุดหนูก็หยิบหนังสือพิมพ์ท้องถิ่นรายสัปดาห์ขึ้นมาและเปิดดูแบบข้าม ๆ ตัวตุ่นครึ่งหลับครึ่งตื่นเมื่อจู่ ๆ หนูก็นั่งตัวตรงขึ้นมา

"ตัวตุ่น ฟังนะ!" เขาพูดเป็นเชิงออกคำสั่ง

"โอ หนู นายไม่ได้กำลังอ่านโฆษณาชิ้นเล็ก ๆ อีกแล้วใช่ไหม" ตัวตุ่นจ้วเจีย หนูขอบดูว่ามีอะไรลดราคาบ้างแม้ว่าเขาแทบไม่เคยเจอเลยก็ตาม

"เงียบก่อน" หนูบอกด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึมผิดปกติ "ฟังนะ" จากนั้นเขาก็อ่านโฆษณาต่อไปนี้จากหนังสือพิมพ์แบงก์ไซด์บิวเกิล

"ตอนนี้ นักจิตบำบัดผู้มีคุณวุฒิเปิดรับคนไข้ใหม่แล้ว สัตว์ที่มีปัญหาส่วนตัวที่ทำให้พวกเขาไม่มีความสุขหรือโศกเศร้าสามารถนัดหมายได้ ณ บ้านนงกระสา เบอร์โทรศัพท์ 576"

"แล้ว..." ตัวตุ่นที่ไม่ได้ตั้งใจฟังมากนักถาม "ยังไง"

"เจ้าสัตว์หัวแข็งเง่า" ไม่ใช่ครั้งแรกที่หนูพูดเช่นนี้ "ไม่เข้าใจเหรอ นี่อาจจะช่วยคางคกผู้น่าสงสารได้นะ!"

ตอนนี้ตัวตุ่นตื่นเต็มที่แล้ว "นายไม่ได้บอกว่าคางคกกำลังเป็นทุกข์ใช่ไหม มันอาจเป็นแค่อาการปวดท้องก็ได้ นายก็รู้ว่าคางคกเป็นนักกิน แล้วก็ดื่มเหล้าด้วย"

ต้องยอมรับว่าบางครั้งคางคกก็อาจ 'ทำอะไรมากเกินไป' นี่เป็นคำที่ตัวตุ่นใช้อธิบายถึงพฤติกรรมของคางคก นอกจากนี้ก็เป็นที่ยืนยันว่าเขาดื่มมากเกินไปตอนที่พบกับตัวตุ่นแทบไม่ดื่มมากไปกว่าทรายแซร์รีหรือเปียร์ลักแก้ว และไม่เห็นด้วยกับการดื่มแบบไม่ยั้งในบางโอกาสของคางคก

"ไม่หรอก" หนูค้าน "ถึงแม้ฉันจะอ้างไม่ได้ว่าเข้าใจรูปแบบนี้ เพราะฉันเป็นสัตว์ที่ง่าย ๆ ไม่ซับซ้อน" (ถึงตอนนี้ตัวตุ่นโอฬารดีใส่แก้วของตัวเอง ก่อนจะบอกว่าล้าหลังหลุดลม)

"แต่..." หนูพูดต่อ "ฉันเป็นห่วงคางคกมากและขอเสนอว่าฉันกับนายควรจะไปหาเขาวันพรุ่งนี้ ฉันกังวลว่าเขาอาจทำอะไร

โง่ๆ" แม้หนูจะไม่ได้อธิบายชัดเจนว่าเขาหมายความว่าอย่างไร แต่สัตว์ทั้งสองก็มองตากันด้วยความวิตกกังวล

"นอกจากนี้ ฉันคิดว่าเราควรเอาโฆษณาการทำจิตบำบัดนี้ไปให้คางคกดู แล้วชวนเขาไปให้ได้"

"นายคิดว่าเขาจะไปเหรอ" ตัวตุ่นถาม "อย่างไรเสีย เขาก็เป็นสัตว์ที่เอาแต่ใจ ตื้อรั้น และมีความคิดเป็นของตัวเอง"

"ที่นายพูดก็ถูก" หนูเห็นด้วย "แต่ถ้าเขามีสภาพจิตใจตามที่นายบอก เขาก็จะเป็นลูกไก่ในกำมือของเรา!" เมื่อพูดจบทั้งสองก็เข้านอนพร้อมความรู้สึกหวาดหวั่นถึงวันพรุ่งนี้ พลางสงสัยว่าคางคกจะตอบสนองต่อแผนการช่วยเหลือของพวกเขาอย่างไร แต่เพื่อช่วยคางคกพวกเขาจะทำให้ได้ ไม่ว่าอีกฝ่ายจะชอบหรือไม่ก็ตาม

ดังนั้น หลังอาหารเช้าในวันรุ่งขึ้น ตัวตุ่นพบว่าตัวเองเร่งฝีเท้าเดินไปตามเส้นทางสู่คฤหาสน์คางคกอีกครั้งซึ่งครั้งนี้มีหนูไปด้วย ระหว่างที่เดินไป พวกเขาก็พูดคุยกันอีกถึงสถานการณ์ที่คางคกไม่มีความสุข อะไรน่าจะเป็นสาเหตุ และพวกเขาจะช่วยเพื่อนได้อย่างไร หนูถือหนังสือพิมพ์ฉบับที่มีโฆษณาการให้คำปรึกษาดัดมือมาด้วย แม้ว่าตัวตุ่นจะจำหมายเลขโทรศัพท์ได้แล้วก็ตาม ทันใดนั้นทางด้านซ้ายของพวกเขาก็มีเสียงท่มต่ำดังขึ้น "เจ้าหนูเพื่อนตัวน้อยของผม และเจ้าตัวตุ่น พวกคุณมาทำอะไรกันที่นี่"

ตัวตุ่นสะดุ้งตัวลอยแต่หนูพูดเพียงว่า "แบดเจอร์นี่" เมื่อพวกเขามองเข้าไปในป่าทางซ้ายมือ หวัลสายทางกับส่วนที่เหลือของ

แบดเจอร์ก็โผล่ออกมา

"ว่าไงแบดเจอร์" หนูทักทาย "น่าประหลาดใจจริง! ผมนี่กว่าคุณจะนอนอยู่บ้าน..." เขาหยุดกลางประโยค "ผมหมายถึงทำงานนะ"

"ผมก็ทำอย่างนั้นอยู่" อีกฝ่ายตอบ "แต่ผมมีงานต้องทำที่นี่ อันที่จริงมันเกี่ยวกับเอกสารแผนงานก่อสร้าง เพราะผมเป็นสมาชิกสภาเขต (แบดเจอร์เน้นคำด้วยอักขรตัวใหญ่) ผมคิดว่าจะมาเดินตรวจสอบเรื่องนี้เป็นส่วนส่วนตัว" จากนั้นแบดเจอร์ก็ถามอย่างนุ่มนวลในแบบของเขา "ว่าแต่พวกคุณมาทำอะไรกันที่นี่ พวกคุณทั้งคู่ดูเคร่งเครียดมาก"

สัตว์ทั้งสามนั่งลงบนที่โล่งในป่า ตัวต้นเล่าเรื่องราวน่าเศร้าของคางคกให้แบดเจอร์ฟังโดยมีหนูช่วยเสริม เล่าถึงสภาพของคางคกที่ตัวต้นไปพบเห็นมา และวิธีที่พวกเขาจะช่วยสัตว์ผู้เศร้าโศกตัวนั้น แบดเจอร์ดูเคร่งขรึมขึ้นมา

"ผมไม่แปลกใจเลยสักนิด" เขาเอ่ย "การวิพากษ์วิจารณ์เพื่อนเป็นเรื่องไม่ถูกต้องแต่... (ตัวต้นรอกอยคำว่า 'แต่' นี้อยู่) ผมเห็นมาตั้งนานแล้วว่ามันจะเกิดขึ้น แม้ว่าคางคกจะมีคุณสมบัติยอดเยี่ยมหลายอย่างซึ่งผมไม่จำเป็นต้องสาธยายในที่นี้ แต่โดยพื้นฐานแล้วเขาเป็นสัตว์ที่อ่อนแอและไม่มั่นคง เมื่อขาดเพื่อนที่ในอดีตเคยให้คำแนะนำดีๆ กับเขาและบอกเขาอย่างชัดเจนว่าควรทำอะไร เขาก็ปล่อยให้ตัวเองเสียการควบคุม แถมยอมให้ความคิดโง่เขลาและร้ายกาจเข้ามา ดังนั้นผมจะไปทำงานอันเปี่ยมด้วย

ความเมตตาให้กับพวกคุณด้วย เขาต้องได้รับการบอกกล่าวอย่าง
หนักแน่นว่าต้องตั้งใจให้ได้!"

ตัวตุนกับหนูได้รับกำลังใจจากท่าทางและความมุ่งมั่นใน
แง่บวกของแบดเจอร์ สหายทั้งสามจึงคล่องแขนกันโดยมีแบดเจอร์
อยู่ตรงกลาง ก่อนจะเดินอย่างมุ่งมั่นไปยังคฤหาสน์คางคก คางคก
ผู้โชคดี! ความช่วยเหลือกำลังจะมาถึงแล้ว